

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. I. Anima Christiana maximas invenit causas gaudii considerando
Passionem Jesu Christi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

commorari in medio, quem amabilissimus JESUS ostendit nobis in passione suâ, amoris incendio, citra id, quòd quis sentiat totum cor suum inflammatum amore maximo erga ipsum.

Primum hoc solitarii nostri alloquium induxit animo spem, quâ credebamus, haud in vanum venisse nos, optimèque laborem, quem inquirendo ipsum exantlavimus, solvendum fore consolationibus, quibus ipsius demulsuri nos erant sermones. Experiebamur in nobis ipsis maximum desiderium aspiciendi interiora omnium Sacellorum

ipsius: sed erant hæc sanctuaria, quæ studiosissimè servabat occlusa, velut Deo & sibi soli reservata arcana: hinc nonnisi vi precum obtinuimus, ut reseraret nobis illorum primum. Primâ fronte, dum nos conduxit illuc, exaratum vidimus supra portam magnis characteribus: *Gaudium & exultationem obtinebunt.* Verba hæc, quæ parum concordare videbantur cum amaritudinibus Passionis JESU Christi, augebant in nobis desiderium aspiciendi quantumvis, quid hoc tibi vellet mysterium: Et ecce quid ostensum sit nobis.

ARGUMENTUM.

Anima Christiana maximas invenit causas gaudii, considerando Passionem JESU Christi.

ARTICULUS I.

Gloria Dei viventis & gloria Dei morientis occurrunt & ununtur sibi invicem,

SUNT, qui credant, nonnisi lachrymis indulgendum esse & dolori, dum opera navatur considerandæ Passionis Domini & Salvatoris nostri: sed illicò hoc exempti ac soluti sumus errore, dum aperto primo hoc sacello non aspeximus ubique nisi symbola & insignia lætitiæ. Depingi curaverat Spiritus in medio imaginem JESU Christi Crucifixi & Agonizantis; Sed imago hæc erat tota circumfusa luce aureâ, velut sol,

cujus radii sese diffundebant ubique & velut infinitis lineolis aureis contegebant omnia, quæcunque in illo sese offerebant oculis oratorio. Aspicebatur in excelsis imago Sanctissimæ Trinitatis, in qua omnes tres Divinæ Personæ apparebant velut absconditæ in tanto luminis splendore, ut vix discerni possent, & omnes radii egredientes è Crucifixo perdebantur in immensa illa claritatis abyssu, ita ut disparerent ob nimium splendorem facti invisibilis. Et

Symbolum
gloriz Passio-
nis Jesu Chri-
sti.

Et circumcirca hunc thronum
Majestatis Dei videre erat legio-
nes innumerabiles Angelorum
& Beatorum, qui omnes attol-
lebant manus versus Crucifixum,
dum interim fixis intuebantur
oculis sanctissimam Trinitatem.
Difficile erat diu fixos tenere o-
culos in gloriosam hanc imagi-
nem quin Majestatis ipsius ob-
tunderentur splendore: demit-
tebamur igitur quantocyus illos
versus parietes sacellum illud cir-
cumdantes, ubi pro eo, quod de-
picta essent instrumenta passio-
nis, cernebantur nonnisi palmae,
corona, texta floribus frugibus-
que ornamenta, ex una parte;
ex altera videre erat Choros
Musicorum, pluresque numero-
sas catervas diversarum natio-
num, quae raptae videbantur in
admirationem, e quibus non-
nullae apertos in Crucifixum te-
nebant oculos, & brachiis in cru-
cis modum supra pectus collo-
catis; aliae sublata tenebant illa
in situ & figura, quasi plaudere
voluissent manibus; & ex alia
adhuc parte spectandas se prae-
bebant plures exhibitiones diver-
sorum triumphorum, in quibus
victoriosi trahebant ingentem
multitudinem devictorum mon-
strorum, non alia in manibus te-
nentes arma, quam Cruces.

Spectaculum tam novum,
tamque mirabile pro nobis, qui
nil minus illo expectabamus, ali-

quandiu defixos nos tenuit in si-
lento, attentosque ad conside-
randum id, quod vidimus; &
cum nihil hic nobis occurreret,
quod insinuaret & statueret ob
oculos opprobria & dolores Pas-
sionis Jesu Christi, conversi ad
Spiridionem diximus ipsi: Est-
ne hoc, quod nuncupas sacellum
Passionis Jesu Christi Domini
nostri? Ita fratres mei, respon-
dit nobis, ecce veram ideam
Passionis Salvatoris mundi. Sic
coelum aspicit illam; sic omnes
Beati contemplantur illam; sic-
que omnes mortales considerare
deberent illam, velut seaturigi-
nem omnis gloriae Dei extra se-
metipsum, & omnis veri ac soli-
di gaudii, qui implere potest felici-
tate corda Angelorum & homi-
num intra semetipsum. Anima,
quae bene degustare nosset fru-
ctus Passionis Redemptoris sui,
quorum hic nonnisi tenuem
quamdam aspicitis delineatio-
nem, quos autem reipsa suis il-
la complectitur manibus, gloriari
posset, beatam se esse jam in vita
praesenti.

Et desuper exorsus est decla-
rare nobis arcanum mirabilem
luminum, quae Deus ostenderat
ipsi in continua consideratione,
quam a tantis jam annis institue-
bat circa ingens hoc mysterium,
quae sane plurimum nobis affe-
rebant consolationis, sed relinque-
bant quoque plura adhuc consi-

S s s s s

deran-

Solidissimum
animarum
gaudium ori-
tur ex Passio-
ne Jesu Christi.

deranda, quam ex ipsius percipiebamus ore; siquidem videbamus probè, ipsum occultasse & retinuisse pro se solo sublimissimas quas in intellectu suo habebat cognitiones, & nobilissimos, quos in intimo corde suo gerebat, affectus. Amplectebatur, quod docent Patres vitæ spiritualis, qui tenent, velle Deum ut anima specialibus ipsius favoribus locupletata, fidelissimum servet ipsi arcanum, & esse aliqua, quæ non vult quemquam scire, nisi immediatè à semetipso addisecat illa. Incepit igitur ita nobis loqui.

Jesus Christus in Cruce patitur horrorem oculis carnis, sed delicias oculis mentis, Nihil magis abhorrent oculi carnis, quam cruentum & crudele spectaculum Passionis Jesu Christi; sed delectabilius nihil est oculis Dei, sanctorum Angelorum, Beatorum, & omnium bonarum animarum, quæ aspiciunt illam oculis lumine spiritali, à cælo nobis profecto, illustratis. Hinc mox ab initio declaravi vobis, solem, qui lux est mundi, ecclipsatum fuisse tempore Passionis Jesu Christi. Relinquamus lumina naturalia, si cognoscere quidquam velimus pulchritudinum ipsius, nosque dignos reddamus, ut conferat nobis Deus parvum quemdam divinorum luminum suorum radium, mediante quo clarè videbimus, quòd omnia prodigiosa hic existant & mirabilia: Lu-

mina naturalia nonnisi apparentiam nobis ostendunt & speciem; divina detegunt nobis ipsam veritatem.

Videtur hic Jesum Christum Jesus Christus crucifixus est principium gloriæ Dei Patris sui. pendentem è Cruce inter maxima tormenta, mortisque agonem. Oculi carnis non vident ipsum, nisi totum coopertum plagis, dilaniatum virgis, oneratum opprobriis, doloribus, ignominis; & hoc plerumque conciliat ipsis nonnisi horrorem, vel fortassis excitat in ipsis compassionem naturalem, quæ non est quid magni. Sed oculi fidei intuentur ipsum in hoc statu tantà refulgentem gloriâ & Majestatem, ut ipse sit principium omnium excellentiarum, & omnis externæ gloriæ Patris sui in instanti mortis suæ supra Crucem, sicut Deus Pater ipse est principium omnis magnificentiæ & gloriæ suæ essentialis in instanti Nativitatis suæ æternæ, in sinu divinitatis suæ: ita ut, sicut ipse non habet gloriam aliquam internam & essentialem, nisi illam, quam recipit à divino Patre suo, quando communicat hic ipsi esse suum & divinam vitam suam; ita Pater ipse æternus non habeat gloriam exterioriorem & accidentalem profectam ab hominibus, nisi illam, quam recipit ex magno sacrificio Passionis ipsius, quando hic se immolat supra Crucem

cem pro reparatione injuriæ infinitæ, quam recipit à peccatis hominum.

Nonne videtis etiam, quòd radii gloriæ prodeuntes ex hoc Crucifixo, sese extendant ubique, ad deaurandum omne id, quod est extra ipsum, quòdque tandem omnes immergant se in magnum hunc gloriæ Trinitatis sanctæ Oceanum; ad insinuandum nobis ex una parte, quòd nihil acceptum sit Deo, nisi adornetur gratiis & meritis, quæ proficiscuntur è Passione Unigeniti Filii sui; quòdque in omnibus hominum actionibus, qualescunque illæ sint, Deus nihil videat magni, neque eximii, nisi quod recipiunt ex dignitate Passionis Redemptoris sui; & ex altera, quòd quidquid Iesus Christus habet excellentiarum, gratiarum & gloriæ in semetipso, & quidquid ex iis communicat hominibus, collimet ad gloriam sanctissimæ Trinitatis, quòdque sit recipiatio gloriæ pro altera gloria, quasi Iesus Christus diceret Patri suo: Tu mihi confers omnem gloriam interiorem & essentialem, quam possideo; & ego reddo tibi omnem, quam possides, gloriam exteriorem & accidentalem.

O Deus! quàm abundans debet esse gaudium animæ, quæ inauratam se videt quibusdam radiis Passionis Redemptoris sui,

modò oculis carnis non aspiciat Anima spiritalis honorati è Cruce, ut effundant se super nos oculis carnis sunt dolores, humiliationes, persecutiones, jacturæ bonorum, amicorum, sanitatis, infortunia, adversitates; & hoc, quod ita apparet ipsi, affligit ipsam, redditque ipsam miseram ac infelicem. Sed oculis fidei radii ipsius sunt magnificentia, splendores gloriæ, merita, coronæ, tamque ingentes felicitates, ut omnes mundi potestates ipsi parare non possint tantas; & anima, quæ ipsas ita aspicit, tota repletur gaudio, seque beatam æstimat, dum à cunctis hominibus carnalibus infelix æstimatur & misera.

Nonne hæc sublimis est Theologia magni Apostoli Pauli reducitur è tertio cælo, ubi clarè viderat gloriam Crucis Redemptoris sui. Prædicat, scribit, clamat ex abundantia cordis sui prorsus dilatato præ gaudio: *Abstine mihi gloriari nisi in Cruce Domini nostri Iesu Christi.* Et S. Bonaventura Seraphicus hic Doctor continere non potest divinarum consolationum suarum abundantiam, accuratius ponderans hæc magni Apostoli verba. O mi Iesu, inquit, millenæ mihi sunt causæ gloriandi in te & per te, & centies millenæ mihi sunt gaudendi ex amore, quo me prosequeris, videns ea omnia, quæ

opprobriis Iesu Christi,

Galat. 6.

§§§§ 2

quæ

S. Bonavent.
in stimulo di-
vini amoris
p. 1. c. 4.

quæ fecisti & tulisti ex amore
mei in Cruce: Magna mihi quippe
Domine gloriatio, quod pro me cæ-
lum, terram, sidera, & alias inferio-
res creaturas fecisti; sed multò sine
comparatione mihi major gloriatio,
quod pro me formam servi accipiens,
factus es similis mei, me regens; me
gubernans, me nutriens, me cunctis a-
nimalibus proponens & exaltans: pro
me autem factus es esuriens, sitiens,
itinerans, & laborans, tantæque in-
commoda patiens, ut penè univèrsa
mundi mala sustinueris. Tu dulcissime
Domine, omnia ista mihi non suffi-
ciunt, nisi superaddas & vulnera tua.
O bone Jesu! O chara spes! O dul-
cis amor! Nonne è cælo lapsus es, ut
me perditum quæres, damnatum re-
dimeres, ut me venditum sanguine tuo
pretioso recuperares, ut me exulem à
patria tuis sacratissimis vulneribus ad
propria revocares! O dulcis Pastor!
O cordium exhilarator, quid retri-
buan tibi pro omnibus, quæ dedisti mihi?

Quomodo
verum sit,
quod maxi-
ma causa no-
bis gloriandi
sit Passio Jesu
Christi.

Gaudeo ex eo, quod omnes plas-
maveris creaturas pro meo ser-
vitio; sed gaudeo multò magis,
quod ipsemet creatura fieri vo-
lueris ex amore mei: gaudeo
ex eo, quod me feceris ad ima-
ginem tuam; sed magis adhuc
gaudeo, quod formare te ipsum
dignatus fueris ad similitudinem
meam: gaudeo de omnibus
bonis, quibus affecisti me; sed
gloria mea, & gaudium meum
longè majus est de omnibus ma-
lis, quibus aggravare voluisti te-

metipsum ex amore erga me.
Verum est, magnum esse gau-
dium meum ex eo, quod præ-
paraveris mihi thronum gloriæ
pro æternitate in Regno tuo,
sed longè majus experior gau-
dium, quod è throno gloriæ tuæ
descendere volueris super ter-
ram, & exin ascendere super
thronum Crucis tuæ ex amore
mei. Ecce gloriam meam,
ecce abundantiam gaudii mei,
quod infinitæ Majestatis De-
us, coram quo totus terrarum
orbis minor est atomo, usque
eò me amaverit, æstimaverit
me tanti, ut agere & sufferre vo-
luerit hæc omnia ex amore erga
me. O quam omnis gloria,
omne gaudium centies milleno-
rum mundorum meis vilescit
oculis in comparatione illius,
quod possideo, dum intueor Ma-
jestatem tantam, tam potenter
mihi suum demonstrare amo-
rem! Absit mihi gloriari nisi in Cru-
ce Domini nostri Jesu Christi.

Sed an non capitis, inquebat,
admonens nos illius, quod di-
cebat, non capitis, quod verum
gaudium, quo perfunditur ani-
ma contemplans Passionem Jesu
Christi, concernat propria ipsius
commoda: exempli gratiâ; eò
quod videat per illam se libera-
tam à servitute peccati, à tyran-
nide diaboli, à suppliciis infelicis
æternitatis, & à pœnis, quibus ju-
stitia Dei sæpe sæpius castigat
pecca-

peccatores in hac vita : Fateor, ingentem esse causam gaudii reo capitis, quando obtinuit gratiam, & mancipio, quando suis se videt solutum catenis. Estimari potest magnitudo gaudii, quo perfusus est Agrippa, qui sex menses integros genuerat in carcere, ingenti oneratus catenâ ferreâ, ex mandato Imperatoris Tiberii, quando post hujus mortem à successore ipsius Cajo, quantocyus fuit exemptus ergastulo, solutus catenâ ferreâ, & aliâ ejusdem ponderis donatus aureâ, regiâ indutus stolâ, coronatus diademate & Rex proclamatus Judææ. Quam auspiciatus hic dies pro illo ! dubitari non potest, quin totus perfusus sit gaudio ; sed admiratione dignum, quòd hæc felicitatis tam inopinatæ abundantia ipsum non illico exuerit vitâ.

Joseph. lib. 18. antiquit. c. 8. Gaudium Agrippæ soluti e carcere, & collocati super thronum.

Maximum gaudium animæ extractæ ab inferno & elevatæ in cœlum.

Et nihilominus nihil prope modum hoc est, respectu felicitatis animæ Christianæ, quæ repente se videt morte Redemptoris sui extractam à profunda inferorum abyssu, ubi à peccatis suis, quæ præponderant cunctis catenis, ferreis captiva fuerat detenta & condemnata ad tolerandam atrocem mortem ignis infernalis, itâ, ut nulli creaturæ potestas esset sese exinde liberandi ; & in eodem instanti amictam denuò regiâ sanctificantis gratiæ purpurâ, adoptatam in Filiam

Dei, & coronatam Imperii æterni Reginam. Quis diffitebitur, quòd causa gaudii Regis Agrippæ, non fuerit nisi felicitatis atomus in comparatione ipsius ? si quidem quid sit illius ergastulum respectu inferni ? quid sint sex menses respectu æternitatis ? quid sit Regnum Judææ respectu Regni cœlorum ? Verum igitur est, quòd ipsa habeat ansam gaudendi summè, considerando inestimabilem felicitatem, quam recipit ex Passione & morte Redemptoris sui. Verum, si non videret, nisi illud, quod propria sua concernit commoda, hoc tanti non esset.

Vera, solida, & maxima causa gaudii ipsius est, gaudium Iesu Christi ipsius, qui in sinu Crucis suæ summo suo fruitur gaudio, sicut in sinu Patris sui æterni, summo suo fruitur gaudio increato. Quando lego magna hæc verba, quæ S. Paulus scribit ad Hebræos, loquens de Iesu Christo : *Qui proposito sibi gaudio sustinuit Crucem confusione contemptâ;* quod nimirum aspiciens gaudium, advolarit in sinum Crucis, nihil faciens confusionem : videtur mihi, quòd aspiciam ipsum transeuntem à magno quodam Oceano gaudii, ad Oceanum gaudii alterum. Unus est in sinu Patris sui, ubi recipit vitam æternam, alter est in sinu Crucis, ubi recipit mortem tempora-

Jesus Christus transit e sinu Patris sui ad sinum Crucis, velut ex uno Oceano gaudii in alterum.

Poralem : unus est gaudium quoddam divinum, refulgens magnificentiis gaudii infiniti; alter est æquè gaudium divinum (nam humanum non est) sed involutum omninò est confusionibus profundæ humiliati- nis. Et quando S. Paulus nobis dicit, quod ipse ità illectus fue- rit gaudio Crucis suæ, ut ipsius contempserit confusionem, in- finuare nobis voluit, quòd hoc gaudium, quo perfundebatur moriendo in Cruce, fuerit tantum, ut omnes confusiones, & opprobria Passionis ipsius, quæ videbantur horrendissima pro- brorum barathra, absorpta & de- glutita fuerint in immensitate gaudii ipsius, sicut parvula gutta aquæ in magna quadam for- nace.

Gaudebat JE-
sus Christus,
videns glo-
riam Dei Patris
sui reparatam.

Nihilominus si in hoc creda-
mus oculis corporalibus, non
videmus nisi confusionem in
Jesu Christo moriente supra
Crucem, & non videmus gau-
dium ipsius; sed econtra judica-
remus, ipsum totum absorptum
esse in tristitia. Ubi est ergò
hoc gaudium, quod non appa-
ret? Respondeo, illud nimis
spirituale esse, nimisque purum,
quàm ut percipiatur à nostris
sensus; insuper id nimis subli-
me, nimisque amplum esse, quàm
ut comprehendi possit à parva
intellectus nostri naturalis capa-
citate. An comprehendere pos-

ses, quodnam potuerit esse gau-
dium Filii Dei, dum aspexit om-
nem infinitudinem infinitarum
injuriarum, quibus cuncta pec-
cata hominum divinum Patrem
suum affecerunt, perfectè suâ re-
paratam morte? An benè hoc
comprehendas? an nôsti, quid
sit infinita Majestas Dei? an nô-
sti, quid sit infinita injuria, quam
recipit à peccatis hominum? an
nôsti, quantæ sit magnitudinis
reparatio honoris, ubi Deus im-
mortalis suam sacrificat vitam,
ut pro honoraria inserviat mul-
tâ? Benè judicas, hoc infinitâ
ratione omnem transcendere cap-
tum nostrum. Jam ecce quid
constituerit causam & mensu-
ram gaudii JEsu Christi, patien-
tis in monte Calvarix; & quan-
do bona quædam anima con-
templando Passionem gaudere
de gaudio JEsu Christi ipsius;
ecce, undè ipsa veras gaudii sui
desumat causas.

Sed, quando dices: Compre-
hendere hoc non possum; an
saltem non comprehendis, quæ
esse potuerit ipsius abundantia
gaudii, cum videret tot millio-
num milliones animarum, qua-
rum amore descenderat de cœ-
lis, ereptarum à morte æterna,
& inductarum in æternæ posses-
sionem vitæ per mortem suam?
an non conjicis, quæ esse potue-
rit ipsius lætitia cordis, cum aspi-
ceret tot ora aperta, ad cantan-
dum

Gaudium JEsu
Christi vide-
tis animas
peccatorum
salvas,

dum in æternum laudes Dei Patris sui; quòdque sua aliquarum horarum tormenta, & sua nonnullorum momentorum mors tam speciosas producerent æternitates? nonnè benè judicas, quòd, si omnes in cælo Angeli tanto demulcentur gaudio, ob pœnitentiam unius duntaxat peccatoris se convertentis, ipsorum gaudium velut immensum esse debuerit, quando videbant hunc Deum - Hominem, qui portando supra semetipsum omnium peccata hominum, pro illis ipse solus publicam & universalem, tamque oculis divini Patris sui dolorosam egit pœnitentiam? & si gaudium Angelorum tantum est ob inæstimabilem hanc felicitatem hominum, an non credis, id incomparabiliter majus esse debuisse in corde Jesu Christi ipsius.

Gaudium anime bonæ patientis & movientis pro gloria Dei.

Et quando dices iterum: nescio & hoc comprehendere; resolve ergò tandem mente tuâ abundantiam sensibilem & palpabilem gaudiorum, quæ visibiliter apparebant in cunctis bonis animabus, vel quando ipsæ cooperatæ sunt ad conservationem alicujus peccatoris, vel quando ipsæmet conversæ sunt per veram pœnitentiam, vel quando sese exhaurerunt viribus, laborando pro gloria Dei, vel aliquis S. Paulus: *Superabundo gaudio in omni tribulatione nostra;* vel

2. Cor. 7. 4.

quando constitutæ erant in mediis tormentis pro defensione fidei, velut innumeri Martyres, qui palam profitebantur, se nunquam tam splendide, tamque deliciosè epulatos esse. Et tandem omnes consolationes spirituales, quas omnes boni recipiunt homines, quando prompto bajulant animo Crucem Domini nostri, quarum iniri non potest numerus; quid sunt aliud, nisi parvæ guttulæ divini hujus gaudii, cujus totus Oceanus inclusus est in corde Jesu Christi crucifixi? siquidem quæcunque afflicta esse possit bona anima, unicus Jesu Christi crucifixi, & amore sui patientis aspectus ipsam roborat, animat & consolatur, uti quemlibet docere potest experientia; & incassum quæreretur aliunde solida consolatio: si hæc non hauriatur è Jesu Christo crucifixo, invenietur nunquam.

Hanc ob rem repræsentata hic tot insignia lætitiæ videtis; ex una quidem parte Choros Musicos, ex altera populosas catervas diversarum nationum jubulantium, manibusque plaudentium. Ecce tibi ex una parte Mariam sororem Moysis, quæ plurimarum est Ductrix fœminarum habentium in manibus suis cytharas, siltulas, & alia instrumenta Musica, ad efficiendum concentum & Symphoniam lætitiæ, postquam transierunt

Quomodo innumera anime trahant felicitatem suam & gaudium suum è Passione Jesu Christi,

runt

runt mare rubrum, & liberatae sunt à captivitate Ægypti. Ex altera parte Nationes idololatrias plenas júbilo, quòd exsolatas se videant falsorum Deorum tyrannide: hic innumerabiles peccatorum converforum greges, qui replentur gaudio, quòd exoneratos se videant facinorum & criminum suorum jugo, ac restitutos libertati filiorum Dei. Et omnes defixos tenent oculos in Jesum Christum crucifixum, velut in fontem, unde omnem hanc gaudiorum se demulcentium hauriunt abundantiam.

Hæc ubi dicebat, converti quoque meos illuc oculos, & adverti exaratum aliquid esse supra vulnus lateris, quod magnum erat & valde apertum: propius accessi & legi ibidem hæc verba: *Intra in gaudium Domini tui.* Quid innuere hoc vult, mi Pater? non recordaris, inquit mihi, quòd Jesus Christus, loquens Apostolis suis de ardentissimo, quo ipsos prosequabatur, amore, & desiderio maximo, quo succendebatur inducendi ipsos omnes in possessionem vitæ æternæ, per mortem suam, amore plenissima hæc ipsis dixerit verba: *Hæc locutus sum vobis, ut gaudium meum in vobis sit.* Optaverat nempe, ut illi haberent in corde totum illud divinum gaudium, quo abundabat ipse in suo. Sed quia gaudium jucundus ef-

fectus est cordis, non exiens à suo principio, quem non parit nisi pro seipso, voluit cor suum aperiri ferro lanceæ, ut, cum gaudium suum proprium non posset exire & venire ad nos, nobis libertas esset intrandi in illud, ibique omnes nostras immergendi difficultates ac molestias, *Ut te in cavernam lateris recepto, ad omne consilium suum reciperet, & gaudiis admisceret.*

O Deus, fratres mei, dicebat nobis exin, magno cum spiritus fervore, & lacrymantibus oculis! quantâ percutiuntur omnes homines cœcitate! ubi quærunt consolationes suas, quibus felices reddantur & beati? ecce vobis portam prorsus apertam, quam ipsi non intrant. O si verum est, quòd aspicere solum à longè cor Jesu apertum in Cruce, ad effundendum in nos torrentes gratiarum, nobis afferat consolationem, sicut experiuntur omnes; quanto quis illi fit propior, tanto majori etiam perfunditur illius abundantia! sed cui obtingeret fors intrandi illuc per intimos animæ suæ affectus ibi commorandi, ibi suam figendi sedem, & nunquam amplius inde exundi! hic verba nos destituunt, & etiam illis opus non est, non oportet addiscere id ab alio, oportet id ipsum experiri: *Gustate & videte, quoniam suavis est Dominus.*

ARGU-